

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 13/2014-8

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 15. januára 2014 predbežne prerokoval sťažnosť spoločnosti EUROPA – JUWEL, spol. s r. o., Obchodná 18, Bratislava, zastúpenej advokátom JUDr. Slávom Uhrinom, Niťová 3, Bratislava, vo veci namietaného porušenia jej základných práv na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a nebyť odňatý svojmu zákonnému sudcovi podľa čl. 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 3 Ncb 5/2012 z 30. apríla 2012 a jej základných práv vlastniť majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a nebyť odňatý svojmu zákonnému sudcovi podľa čl. 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2 Obdo 24/2013 z 24. júna 2013 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť spoločnosti EUROPA – JUWEL, spol. s r. o., **o d m i e t a** ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 10. októbra 2013 doručená sťažnosť spoločnosti EUROPA – JUWEL, spol. s r. o. (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 3 Ncb 5/2012 z 30. apríla 2012 a jej základných práv podľa čl. 20 ods. 1, čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 2 Obdo 24/2013 z 24. júna 2013.

Zo sťažnosti vyplýva, že na základe žaloby žalobcu proti sťažovateľke z 20. januára 2012 bolo Okresným súdom Košice I (ďalej len „okresný súd“) vedené konanie sp. zn. 9 Cb/12/2012 o zaplatenie sumy 23 952,22 €. Okresný súd postúpil vec na prerokovanie Okresnému súdu Bratislava I, ktorý ju 8. marca 2012 predložil krajskému súdu v zmysle § 105 ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj „OSP“) na rozhodnutie, pretože nesúhlasil s postúpením veci.

Následne krajský súd uznesením sp. zn. 3 Ncb 5/2012 z 30. apríla 2012 rozhodol, že v právnej veci o zaplatenie dlžného nájomného podľa zmluvy o nájme nebytových priestorov v Košiciach je príslušný okresný súd. Sťažovateľka podala proti tomuto uzneseniu dovolanie 1. augusta 2012.

Najvyšší súd uznesením sp. zn. 2 Obdo 24/2013 z 24. júna 2013 dovolacie konanie zastavil a žalobcovi priznal náhradu trov konania.

Podľa názoru sťažovateľky napadnuté uznesenia krajského súdu a najvyššieho súdu porušujú jej označené základné práva podľa ústavy a dohovoru, pretože „výklad

najvyššieho súdu, ktorým zdôvodnil, že dovolanie sa pripúšťa len voči rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým rozhodol o odvolaní, je zužujúci a znemožňuje v systéme všeobecného súdnictva nápravu nesprávneho rozhodnutia. Najmä aj nadriadený súd určí miestne príslušným súd v zrejmom rozpore s pravidlami miestnej príslušnosti čím bude vec odňatá zákonnému sudcovi...

Ďalší dôvod nesprávnosti napadnutého rozhodnutia vidíme v tom, že ak by voči rozhodnutiu nadriadeného súdu podľa § 105 ods. 3 naozaj dovolanie prípustné nebolo, mal správne najvyšší súd... postupom podľa § 243 ods. 5 a § 218 ods. 1 písm. c) O. s. p. dovolanie odmietnuť a nie zastaviť. Pri odmietnutí dovolania nemal navrhovateľovi priznať náhradu trov konania.

Rozhodnutie krajského súdu... je nesprávne z toho dôvodu, že určil miestne príslušnosť súdu ako by išlo výlučnú príslušnosť v zmysle § 88 ods. 1 písm. h) O. s. p. hoci predmetom sporu je nájomné zo zmluvy o nájme nebytového priestoru...“.

Sťažovateľka na základe uvedeného žiada vydať nález, ktorým by ústavný súd vyslovil porušenie označených článkov ústavy a dohovoru napadnutými uzneseniami krajského súdu a najvyššieho súdu s tým, aby tieto napadnuté uznesenia zrušil a veci im vrátil na ďalšie konanie. Sťažovateľka napokon požaduje náhradu trov konania.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého

návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

O zjavnej neopodstatnenosti návrhu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil navrhovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnený návrh preto možno považovať ten, pri predbežnom prerokovaní ktorého ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (napr. I. ÚS 88/07).

1. Čo sa týka námietky sťažovateľky, že k porušeniu jej základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením krajského súdu malo dôjsť tým, že určil miestnu príslušnosť, ako by išlo o výlučnú príslušnosť v zmysle § 88 ods. 1 písm. h) OSP (predmetom sporu je nájomné zo zmluvy o nájme nebytového priestoru), ústavný súd konštatuje, že nezistil žiadnu príčinnú súvislosť medzi rozhodnutím krajského súdu a obsahom základných práv na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, na zákonného sudcu podľa čl. 48 ods. 1 ústavy, ako aj práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, preto aj túto časť sťažnosti odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

Aplikácia ustanovenia § 88 ods. 1 písm. h) OSP bola podľa názoru ústavného súdu správna a krajský súd v danom prípade určením miestnej príslušnosti v súlade s príslušnými zákonnými ustanoveniami procesného kódexu nemohol porušiť označené základné práva sťažovateľky podľa ústavy a právo podľa dohovoru. Navyše, ústava základné právo na zákonného sudcu upravuje v čl. 48 ods. 1, podľa ktorého „Nikoho nemožno odňať jeho

zákonnému sudcovi. Príslušnosť súdu ustanoví zákon.“. V tomto prípade osobitným zákonom je Občiansky súdny poriadok, ktorý ustanovuje, ktorý súd je vecne, miestne a funkčne príslušný na prerokovanie veci, čo je prvým predpokladom na určenie zákonného sudcu, keďže označené základné právo sa výslovne spája s osobou sudcu, nie so súdom.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti ústavný súd túto časť sťažnosti odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

2. Sťažovateľka v časti sťažnosti tvrdí, že napadnutým uznesením najvyššieho súdu došlo k porušeniu jej základných práv podľa čl. 20 ods. 1, čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru pri riešení procesnej otázky tým, že najvyšší súd dovolacie konanie nemal zastaviť, ale podľa jej názoru mal dovolanie sťažovateľky odmietnuť podľa § 243 ods. 5 a § 218 ods. 1 písm. c) OSP.

Vo vzťahu k odôvodneniu napadnutého uznesenia ústavný súd predovšetkým poukazuje na to, že uznesenie o zastavení dovolacieho konania je procesné uznesenie, na ktorého odôvodnenie nemôžu byť kladené také požiadavky ako na postup a rozhodovanie všeobecného súdu vo veci samej.

I keď v danom prípade je odôvodnenie napadnutého uznesenia najvyššieho súdu stručné a obmedzuje sa len na odkaz na príslušné ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku (§ 236 a § 105), možno však z neho implicitne vyvodiť dôvody, ktoré viedli najvyšší súd k záveru, že v predmetnej veci nie je „*splnená podmienka dovolania, t. j. existencia rozhodnutia odvolacieho súdu, výlučne ktoré podľa § 236 ods. 1 O. s. p. možno napadnúť dovolaním*“, a z akého dôvodu a podľa ktorých ustanovení Občianskeho súdneho poriadku musel dovolacie konanie zastaviť.

Podľa názoru ústavného súdu išlo o riadny procesný postup predpokladaný zákonom, ktorým nemohlo ani hypoteticky dôjsť k sťažovateľkou namietanému porušeniu označených základných práv.

Z ustálenej judikatúry ústavného súdu (napr. I. ÚS 225/05, II. ÚS 56/07 a iné) tiež vyplýva, že právo na súdnu ochranu, resp. právo na spravodlivé súdne konanie v sebe nezahŕňa záruku úspechu v konaní. Ak sa konanie pred všeobecným súdom neskončí podľa predstáv účastníka konania, táto okolnosť sama osebe nie je právnym základom na namietanie porušenia týchto práv sťažnosťou pred ústavným súdom. Skutočnosť, že sťažovateľka sa so skutkovým a právnym názorom všeobecného súdu nestotožňuje, nemôže sama osebe viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti tohto názoru a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť jeho právny názor svojím vlastným už ani preto, že ústavný súd nie je opravným súdom právnych názorov všeobecného súdu.

Navyše, otázka posúdenia, či sú alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, patrí do výlučnej právomoci najvyššieho súdu, nie do právomoci ústavného súdu. Otázka posúdenia prípustnosti dovolania je otázkou zákonnosti a jej riešenie samo osebe nemôže viesť k záveru o porušení práv sťažovateľky (m. m. II. ÚS 412/09, I. ÚS 145/2010, III. ÚS 505/2012).

Ústavný súd preto z uvedených dôvodov sťažnosť sťažovateľky v tejto časti odmietol tiež ako zjavne neopodstatnenú podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Nad rámec ústavný súd k tomu poznamenáva, že predmetná sťažnosť v predloženej podobe neobsahuje ani relevantné odôvodnenie (podstatnú náležitosť vyžadovanú § 20 ods. 1 zákona o ústavnom súde) a ústavný súd jeho sťažnosť mohol odmietnuť tiež aj pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí (obdobne III. ÚS 238/2013).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 15. januára 2014